

3-års fristen efter udlændingelovens § 19 afbrydes, såfremt opholdstilladelsen udløber eller inddrages, og den efterfølgende ikke forlænges på samme grundlag. Indgår en udlænding, der som følge af samlivsoophør med sin ægtefælle har fået inddraget sin hidtidige opholdstilladelse, ægteskab med en ny ægtefælle, er den nye opholdstilladelse givet på et andet grundlag, og 3-årsfristen begynder forfra. Det samme gælder efter en konkret vurdering af sagens omstændigheder, hvis samlivet genoptages med den samme ægtefælle. Heri indgår, om samlivsoophævelsen har været af længerevarende karakter.

3-års fristen i den foreslåede bestemmelse skal forstås på samme måde som efter udlændingelovens § 19, jf. § 27.

Det afgørende for, om en person med opholdstilladelse efter § 9, vil være omfattet af den foreslåede repatrieringsordning, er således, om vedkommende har en opholdstilladelse, der ikke vil kunne inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, uanset at grundlaget for den er bortfaldet. Oftest vil personer, der opfylder disse krav, være tildelt en tidsbegrænset opholdstilladelse, men dette gælder ikke i alle tilfælde. I tilfælde, hvor de sociale myndigheder er i tvivl om, hvorvidt en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i den i udlændingelovens § 19 angivne periode, må Direktoratet for Udlændinge anmodes om en udtalelse.

I stk. 3 fastslås det, at personer, der efter stk. 1 vil være omfattet af ordningen, men som er gift eller lever i fast samlivsforhold med en i Danmark fastboende person, kun kan få repatrieringshjælp, hvis de vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med ægtefællen eller samleveren.

Baggrunden for denne bestemmelse er, at repatrieringshjælp ikke bør kunne ydes til personer, som efter de har forladt Danmark vil kunne vende tilbage hertil og opnå opholdstilladelse. Dette vil navnlig være tilfældet for ægtefæller og samleverer, der efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, har et retskrav på familiesammenføring.

En person må anses som gift med en her i landet fastboende person, indtil ægteskabet er opløst ved skilsmisse.

For så vidt angår faste samlivsforhold, må disse anses for opløst, når parterne ikke længere har fælles bopæl. Det bemærkes, at en person, der søger om repatrieringshjælp, må anses at have til hensigt at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. En samlivsoophævelse i forbindelse med den ene parts repatriering må på den baggrund anses for definitiv, hvorfor det ved repatrieringen opløste sam-

livsforhold ikke efterfølgende vil kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Såfremt en udlænding, der er gift eller samlevende med en dansk statsborger, ønsker at repatriere, vil det således være en betingelse for at få repatrieringshjælp, at den danske statsborger ligeledes ønsker at tage ophold i ægtefællens hjemland eller tidligere opholdsland. Der vil ikke efter den foreslåede ordning kunne ydes repatrieringshjælp til den danske statsborger. En dansk statsborger vil være henvist til at søge hjælp til flytning i medfør af bistandslovens § 47, stk. 3, og kan medtage pension til udlandet efter pensionslovgivningens almindelige regler. Den repatrieringshjælp, som skal udbetales til den udenlandske ægtefælle eller samlever, vil kun bestå af etableringsydelsen til vedkommende selv og godtgørelse for omkostningerne ved vedkommendes egen rejse, flytning og overførsel af sygesikring, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 2.

Efter omstændighederne vil opholdsgrundlaget uanset repatrieringen også for andre grupper af udlændinge med et retskrav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, kunne bestå. Det gælder bl.a. efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 5, for forældre over 60 år til en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse. I sådanne tilfælde må det imidlertid anses for betænkeligt at kræve, at den ældre indvandrer for at kunne få repatrieringshjælp, skal vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med sine i Danmark bosiddende børn. Der stilles derfor ikke i forslaget krav herom.

Efter den etablerede ordning for flytning m.fl. vil forældre over 60 år til en herboende flytning, der har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4, kunne få repatrieringshjælp under forudsætning af, at de vender tilbage til hjemlandet sammen med den herboende flytning.

Disse personer vil dog samtidig under den forudsætning, at de i de seneste 3 år lovligt har opholdt sig her i landet med henblik på varigt ophold, kunne påberåbe sig den nye ordning, hvor der ikke stilles krav om tilbagevenden sammen med deres herboende børn. Til gengæld vil de personer, der får hjælp efter den nye ordning, ikke kunne påberåbe sig fortrydelsesretten, som er knyttet til den for flytning etablerede ordning.

Repatrieringshjælpen efter § 47 b, træder i stedet for ydelse af flyttehjælp efter bistandslovens § 47, stk. 3, til flytning til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. De personer, der vil være omfattet af den foreslåede § 47 b, stk. 1, jf. stk. 2 og 3, vil således